

VENTURA PONS | Cineasta. 'Sabates grosses' és el seu últim film

“Una pel·lícula ha de tenir veritat, i llavors no importa que aquesta sigui petita”

Encara que Ventura Pons (Barcelona, 1945) va tenir un gran èxit amb la comèdia *El vicari d'Olot*, no és un gènere que hagi conreat molt. Ara hi torna, dirigint *Sabates grosses*, un retrat esbojarrat de la Barcelona d'avui a partir d'un microcosmos: una sola casa. De fet, s'inspira en la casa on ell mateix va viure més de vint anys, i en les anècdotes de les que va ser testimoni. Hi ha una galeria de personatges: tot un món en una escala de veïns.

Sí. La meua mare era pagesa, de la Segarra, i quan el 1942 va baixar a Barcelona no sabia parlar castellà. Busqui ara a la Segarra si hi ha algú en aquest mateix cas... **L'espectador se sorprendrà de veure-hi Pedro Ruiz.**

És un còmic extraordinari i un dels grans desconeguts, tot i ser d'aquí. I n'ha passat de tots colors. Ha tingut problemes perquè és d'aquesta mena de gent que no se'n calla ni una. I quan ets així, a Espanya –i a vegades també aquí– ho pagues.

Retratar la pròpia ciutat en clau de comèdia és allò que tantes vegades ha fet Woody Allen, per exemple. El tenia present?

I tant! A més el conec, i l'admiro. Llàstima que va haver de venir a Barcelona per fer la seva pitjor pel·lícula. Tots tenim un paísatge, que és tot: l'aire, la llum, la gent i la llengua, que és l'ànima del país, encara que aquí se'n parlin moltes.

Un dels grans temes és la independència. Quina relació hi té aquesta BCN cosmopolita?

Cadascú hi té la seva. Jo, particularment, fa temps que estic significat i sóc presumpte criminal perquè faig cine en català i l'ensenyó al món. Però com s'atreviran amb la nació que té el Parlament més antic del món? Tot això surt a la pel·lícula, i ho diu la dona escocesa... Hi ha una certa punyeteria del guionista, que sóc jo (somriu).

Som a menys d'un mes del referèndum, ja que treu el tema. Què passarà?

Que votarem i sortirà que sí. N'estic convençut. Jo miro, parlo amb la gent, inclosos els taxistes, que són el termòmetre d'una ciutat. A *Sabates grosses* també en surten: un de sikh i un de català de tota la vida. Ja veu, jo no faig més que explicar el que veig.

L'humor és un llenguatge universal, però no tot fa riure igual a tot arreu...

Una pel·lícula ha de tenir la teua veritat, i si no la té, ensenyes el cul a la primera. Però si té veritat, no importa que aquesta sigui petita.

Què l'ha tornat a portar cap a la comèdia, per fer aquest retrat de Barcelona?

Fer cinema és ensenyar la teua mirada i, per fer això, has d'haver mirat abans. Vaig viure 22 anys a la cantonada de Bailén amb Casp, a la Casa de les Columnes –ara hi visc al davant– i vaig prendre nota del que he vist i del que he viscut. Darrere de cada casa hi ha una història i em va semblar que la manera més adient d'explicar-ho era en una comèdia.

Les històries que explica al film són veritat?

Totes. Un exemple: els agents del Cesid amagats en un pis, fent veure que eren d'Hisenda. Simpàtics, per cert. Jo els hi vaig dir, un dia, i un em va respondre: "Ventura, el Estado tiene que ser discreto". I un altre: baixaves al carrer i et trobaves els estafats per les preferents de Caixa Laietana plorant. Els feien entrar per allà, en comptes de fer-ho per l'entrada de l'oficina, perquè els altres clients no els veiessin.

El turisme, tema de debat, el tracta al film...

A una cantonada d'on visc ara, molt a prop de la casa de la pel·lícula, s'hi ha comprat un pis la Madonna, i a prop n'hi ha un dels Rolling Stones. Barcelona és un imant per a tot el món. Jo en sóc totalment partidari. La polèmica no són ells, el problema són els que ho fan malament d'aquí: els pisos turístics clandestins no són dels de fora.

La societat ha canviat molt.